

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/40/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113010518
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1113010518.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému Q. C., stíhanému pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/44/2013 zo dňa 11.10.2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2014 takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Q. C., nar. XX.XX.XXXX v C. sa z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/44/2013 zo dňa 11.10.2013 bol obžalovaný Q. C. uznaný za vinného pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

19. januára 2013 v čase medzi 01.15 hod. a 01.30 hod. v Bratislave na Kollárovom námestí na zastávke Mestskej hromadnej dopravy autobusu premávajúceho na trase linky číslo 80 smerom do Petržalky spoločne s doposiaľ neustálenou osobou mužského pohlavia po tom, ako pristúpili k poškodenému B. E., tohto fyzicky napadli zozadu ho uderiac do oblasti hlavy, chytiac ho a zhodiac ho na snehový závej, pričom po tom, ako poškodený spadol na zem, pokračovali v jeho fyzickom napádaní udierajúc ho dlaňami zovretými v päšť do oblasti hlavy a kopajúc ho, pričom počas tohto mu obžalovaný prehľadával vrecká a z ľavého vrecka mu vytiahol mobilný telefón zn. Sony Xperia v hodnote cca 530,- €, pričom po tom, ako poškodený v dôsledku strachu z ďalšej bitky im zakričal, že im môže dať peniaze, ale nech mu nechajú aspoň doklady, vybral peňaženku, z tejto vytiahol finančnú hotovosť vo výške 10,- €, po čom s mobilným telefónom a peniazmi od poškodeného E. z miesta činu odišli.

Za to bol obžalovaný Q. C. súdom prvého stupňa odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m/ a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd v adhéznom konaní podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obžalovaného nahradiť škodu poškodenému B. E., bytom C., S. V.. Č.. XXXX/X vo výške 10,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný Q. C., ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho splnomocneného obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že jeho odvolanie smeruje voči predmetnému rozsudku čo do viny a trestu, pričom poukázal na vykonané dôkazy, na jeho samotnú výpoveď, ďalej svedkov B. E., A.I. C., Q. C. a S. C.. On sám uviedol, že s predmetným trestným činom nemá nič spoločné, poškodeného prvýkrát stretol až pri realizácii vyšetrovacích úkonov vo veci, predtým ho nikdy nevidel. Uviedol, že svedkyňa E.Á. taktiež potvrdila, v podstate zhodne s jeho výpoveďou, že v kritický večer sa nachádzal doma u nej. Aj svedkovia A. a

Q. C. potvrdili, že v inkriminovaný deň a čas sa nachádzal doma s priateľkou B.. E.. Odvolateľ ďalej poukázal aj na výpoveď svedka S. C., ktorý uviedol, že predmetný telefón kúpil od stredne vysokej, holohlavej osoby silnejšej postavy, ktorá bola „doprevádzaná nejakým malým cigáňom“, pričom tento taktiež uviedol, že obžalovaného on nikdy v živote nevidel. Uvedený svedok však ho taktiež neopoznal. Okresný súd ho uznal za vinného len na základe jedinej výpovede, a to podľa tvrdení poškodeného, pričom v jeho výpovedi v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní sa vyskytli nezrovnalosti, pokiaľ ide o opakovaný popis skutkového deja, aj pokiaľ išlo o miesto skutku a časový sled udalostí. Namietajú aj identifikáciu obžalovaného vyhotovenú poškodeným, na nezákonnosť vykonanej rekognície, kedy žiadny iný podobný figurant prítomný nebol, ako obžalovaný, ktorý je rómskej národnosti. Je preto zrejmé, že obžalovaný nebol opoznávaný medzi osobami podobnému zovňajšku. Keďže okresný súd porušil základné pravidlo trestného konania vyplývajúce zo zásady prezumpcie neviny a to v pochybnostiach v prospech obžalovaného, svojím rozsudkom teda negoval uvedenú zásadu, preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a to pre podstatné procesné chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, ale aj pre porušenie ustanovení Trestného zákona, preto ho navrhol oslobodiť spod obžaloby v celom rozsahu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril aj poškodený B. E. prostredníctvom svojho splnomocnenca. Podľa tohto písomného vyjadrenia súd prvého stupňa jeho výpoveď vyhodnotil nezaujatý a uviedol, že je celkom pochopiteľné, že on v rámci výsluchu bezprostredne po inkriminovanej udalosti, mohol v danom psychickom rozpoložení uviesť údaje, ktoré si neskôr, po opadnutí emócií, spomína inak. Tvrdenia uvádzané v odvolaní obžalovaného nemenia nič na jeho postoji. K námietke (i keď tiež len nepodstatnej), týkajúcej sa podmienok počas ohliadky miesta činu v noci po čine - kedy obhajoba spochybňuje jeho tvrdenie, že na autobusovej zastávke bol roztopený sneh a teda stopy po krvi, ktorú on vyplúval, by už zrejme nebolo vidieť, aj so zreteľom na vykonávaný posyp technickou soľou. Takýto sneh sa zmieša s nečistotou na chodníku a za zhoršených podmienok viditeľnosti ako je tomu v noci, môže byť objektívne ťažké rozlíšenie daných stôp. V podstatných skutočnostiach, t.j. najmä v bezpečnom opoznaní obžalovaného ako pôvodcu útoku, poškodený nikdy nemal pochybnosti a takto aj vždy vypovedal. Svedčí o tom identifikácia, vyhotovená už na základe ním poskytnutého popisu bezprostredne po skutku. On sám nemal a nemá dôvod byť voči obžalovanému zaujatý, podľa ich zhodných výpovedí sa nikdy pred skutkom nevideli. Pri rekognícii pri svojom príchode do miestnosti zazrel obžalovaného, hneď ho opoznal a ostatných si už nevyšimľal.

Krajský súd v Bratislave dňa 10.06.2014 vykonal vo veci verejné zasadnutie, v neprítomnosti obžalovaného Q.. C. (v súlade s ustanovením § 293 ods. 5 Tr. por.,) na ktoré sa obžalovaný Q. C. nedostavil, avšak cestou svojho zvoleného obhajcu zaslal odvolaciemu svoje prehlásenie o tom, že o termíne odvolacieho súdu bol riadne a včas upovedomený (predvolanie prevzal dňa 29.05.2014 - poznámka predsedu senátu), pričom požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonal v jeho neprítomnosti.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa ustanovenia § 316 ods.1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že podané odvolania obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu, pričom odvolací súd je názoru, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu obžalovaného Q. C. a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd preskúmaval nielen výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, ako aj výrok o treste, ale aj konanie, ktoré tomuto výroku prvostupňového rozsudku predchádzalo.

V tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z tohto odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Krajský súd preto nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku o vine napadnutého rozsudku, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní v súlade s Trestným poriadkom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, o ktorých vierohodnosti nemá pochybnosti ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine sú opakovaním jeho obhajoby, s ktorou sa okresný súd riadne vysporiadal. Námietky obžalovaného sú neopodstatnené a vyvrátené. Súhrn dôkazov, jeho tvrdení o nespáchaní skutku vyvracia.

Z kontextu vykonaného dokazovania vyplýva, že vo veci boli produkované dve skupiny dôkazov, z ktorých jedna vypovedala v jeho prospech a druhá v jeho neprospech.

Obžalovaný Q. C. spáchanie skutku poprel a tvrdil, že v deň skutku sa nachádzal stále doma, bol so svojou priateľkou skoro až do rána, poškodeného nepozná, nikdy ho ani nevidel, jedine až na opoznávaní.

V prospech obžalovaného vypovedali jeho rodinní príslušníci, t. j. svedkovia A. C. (matka) a Q. C., ktorí v zhode s výpoveďou obžalovaného uviedli, že v uvedený večer sa zdržiaval doma. Svedkyňa B. E. - priateľka obžalovaného vo svojej výpovedi v podstate taktiež potvrdila, že tento sa nachádzal s ňou doma.

Pokiaľ ide svedka S. C., tento uviedol, že kúpil od dvoch neznámych osôb rómskeho pôvodu mobilný telefón, avšak obžalovaný nebol tým, ktorý mu ten telefón predal.

Krajský súd však zhode s dôvodmi rozsudku okresného súdu neuveril obhajobe obžalovaného Q. C. a výpovediam vyššie uvedených svedkov, keďže považuje ich za účelové so snahou zbaviť sa, resp. znížiť rozsah trestnej zodpovednosti obžalovaného. V tejto súvislosti však treba poukázať predovšetkým na výpovede nezaujatej osoby - svedka B. E., ktorý ako poškodený tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní opoznal obžalovaného Q. C. ako jedného z útočníkov na jeho osobu a uviedol, že ako čakal v kritický večer po pol noci na autobusovej zastávke na Kollárovo námestí na príchod svojho otca, prišli k nemu dvaja muži, ktorí mu začali hovoriť, že im niekto mal odcudziť mobilný telefón a chceli od neho aby im požičal svoj mobil, že zavolajú na políciu a keďže ich mobil má všetky moderné parametre, má naj GPS, že takto je možné ho nájsť. On však odmietol im požičať svoj mobil s tým, že ich nepozná, preto sa otočil od nich smerom preč. Vzápätí ale zozadu pocítil úder do hlavy, spadol na snehový závej a popritom mu obžalovaný C. vytiahol z ľavého vrečka nohavíc mobil. Títo útočníci taktiež

žiadali od neho, aby im dal aj peniaze, napokon vytiahol svoju peňaženku a dal im z peňaženky 10,- €. Druhý z útočníkov ešte mu zaznamenal, že keby im dal mobil, sa to celé nemuselo stať a utiekli smerom na Radlinského. Napokon on zostal stáť na zastávke a o dve minúty tam prišiel pre neho aj otec, s ktorým sa odobrali na políciu, kde podali trestné oznámenie.

Ako z výpovedí uvedeného svedka - poškodeného, tak aj z listinných dôkazov - najmä príkazu na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke zo dňa 04.02.2013 (č. l. 70), záznamu o predbežnom zaistení veci zo dňa 08.02.2013 (č. l. 71), poškodeným vyhotoveného identikitu obžalovaného dňa 19.01.2013 o 03.14 hod. (č. l. 90), z odborného popisu informačných systémov SLOVAK Telekom, a. s. na prevádzku odcudzeného telefónu ale aj z vykonanej rekognície z dňa 07.02.2013 (č. l. 100 a násl.) vyplývajú všetky relevantné skutočnosti, ktoré boli predmetom obžaloby.

Pokiaľ ide o svedka S. C., tento uviedol, že mobilný telefón kúpil od dvoch neznámych osôb rómskeho pôvodu za 50,- €, po tom, ako prehrali všetky peniaze v herni, kde on pracoval ako krupier. Obžalovaný však nebol tým, ktorý mu ten telefón predal. Menovaný uvedený mobilný telefón následne predal svedkovi S. C., ktorý tento mobil používal asi 3 týždne, napokon ho odovzdal dňa 11.02.2013 na 1. Oddelení všeobecnej kriminality OR PZ Bratislava I (č. l. 72).

V tejto súvislosti odvolací krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu bolo bez pochybností preukázané tak, ako to vyhodnotil okresný súd. Obranu obžalovaného Q. C. aj krajský súd považuje za nelogickú, keďže ho priamo usvedčoval sám poškodený B. E., ktorý ho opoznal tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd sa preto stotožňuje so závermi a dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa v tom, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní možno urobiť, bez rozumných pochybností záver o vine obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Tieto skutkové okolnosti nepochybne vyplynuli najmä z výpovedí poškodeného, ako aj listinných dôkazov.

So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybností o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení prvostupňového súdu. Krajský súd sa plne stotožnil s hodnotením dôkazov prebratých na hlavnom pojednávaní tak, ako to vyjadril súd prvého stupňa v písomných dôvodoch svojho rozsudku. Krajský súd poukazuje na tú skutočnosť, že skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvého stupňa bol nepochybne a jednoznačne preukázaný. Obhajoba obžalovaného bola vykonanými dôkazmi vyvrátená.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti právneho posúdenia konania obžalovaného zodpovedá stavu veci a zákonu.

Konanie obžalovaného bolo správne právne kvalifikované ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., keďže bolo preukázané, že obžalovaný spoločným konaním proti inej osobe použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Kvalifikácia skutku ako zločinu je uvedená v ustanovení § 11 Trestného zákona, podľa ktorého

- (1) Zločin je úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov.
- (2) O zločin ide aj vtedy, ak v prísnejšej skutkovej podstate prečinu spáchaného úmyselne je ustanovená horná hranica trestnej sadzby prevyšujúca päť rokov.
- (3) Zločin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, sa považuje za obzvlášť závažný.

Zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. sa dopúšťa, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti právneho posúdenia konania obžalovaného zodpovedá stavu veci a zákonu.

V rámci právnej kvalifikácie skutku okresný súd nepochybil, pokiaľ po správnom zistení skutkového stavu konanie obžalovaného Q. C. právne posúdil ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., aj spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., keďže proti inej osobe obžalovaný spolu s doposiaľ neustálenou osobou použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Z pohľadu subjektívnej stránky obžalovaný Q. C. konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., čo možno vyvodiť zo spôsobu vykonania uvedeného skutku.

Odvolačný súd nezistil pochybenia ani vo výroku o treste. Uložený úhrnný peňažný trest vo výmere 300,- €, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, zákonné podmienky § 34 ods. 1 Tr. zák.. Príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na ktoré okresný súd prihliadol, boli taktiež správne vyhodnotené.

V zmysle § 34 Tr. zák., ktorý poníma zásady pri ukladaní trestu, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V osobe obžalovaného Q. C. ide v súčasnosti o 25 - ročného slobodného, nevyučeneného muža, so základným vzdelaním, bez vyživovacej povinnosti, ktorý naposledy mal pracovať ako pomocný kuchár. V odpise registra trestov síce má 5 záznamov, ale zo zákona sa na neho hľadí ako na 2 - krát súdne trestaného, vzhľadom na skutočnosť, že v jednom prípade sa osvedčil a vo dvoch prípadoch mu boli uložené súhrnné tresty odňatia slobody, najmä pre drogové trestné činy (§ 171 ods. 2 Tr. zák.). Jeho posledné odsúdenie na trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov (rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 5T/143/2009 zo dňa 16.12.2010) sa týkalo úmyselného majetkového trestného činu - prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., pričom z výkonu tohto trestu bol podmienčne prepustený na slobodu dňa 23.03.2011, so skúšobnou dobou na 18 mesiacov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd uzatvára, že prvostupňový okresný súd pri určení druhu a výmery trestu síce poukázal na jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/Tr. zák., avšak uvedené ustanovenie správne neaplikoval, keďže podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. mal vychádzať súd prvého stupňa pri určení trestu z trestnej sadzby 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov. Pri absencii odvolania prokurátora však to už krajský súd napraviť nemohol.

Správny je však výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol obžalovaný Q. C. na výkon uloženého trestu zaradený podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch už bol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Okresný súd v súlade so stavom veci a zákonom rozhodol v adhéznom konaní podľa § 287 ods. 1 Tr. por., pokiaľ zaviazal obžalovaného na náhradu spôsobenej škody poškodenému B. E. vo výške 10,- €, ktorá škoda bola riadne vyčíslená a včas uplatnená.

Na podklade uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného Q. C. zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny

opravný prostriedok.